

— А какво има отъ това?

— А виждашъ ли ти тамъ нѣщо? Талигаджиятъ посочи съ камшикѣтъ си камъ востокъ.

— Азъ не виждамъ нищо друго, освѣнъ бѣло поле и ясно небе.

— А ето . . . ето. Видишъ ли онова облаче?

Азъ дѣйствително видѣхъ на край небето едно бѣло облаче, което отъ самото начало приѣхъ за далечна могила. Талигаджиятъ ми обясни, че това облаче предсказва виелица.

Азъ бѣхъ слушалъ за тукашните виелици, и знахъ, че цѣли кervане сж биде засипвани. Савеличъ, сжгласно съ мнѣнието на талигаджиятъ, ма сжвѣтоваше да са вжрнемъ, но вѣтарѣтъ ми са видѣ не силенъ. Освѣнъ това, азъ са надѣяхъ да стигнемъ съ време на слѣдующата станция, и заповѣдахъ на талигаджията да кара скоро.

Талигаджиятъ припусна конете, но се попоглѣдваше камъ востокъ. Конете бѣгаха дружно, но вѣтарѣтъ часъ отъ часъ ставаше по-силенъ. Облачето са преобрази на бѣлъ облакъ, който са повдигаше тѣшко, който растеше и който облачаше сичкото небе. Захвана да вали дрѣбенъ снѣгъ, но изведнашъ зеха да падатъ и голѣми парцале. Вѣтарѣтъ зе да бучи. Стана виелица. За една минута темното небе са смѣси съ снѣжното море. Сичко са изгуби.

— Е, господарю, извика талигаджиятъ. — Настигна ни голѣма бѣда . . . Виелица! . . .

Азъ поглѣднахъ изъ талигата. Сичко бѣше темно. Виелицата бѣше страшна. Вѣтарѣтъ бучеше така страшно, чегато бѣше живъ; снѣгѣтъ засипваше и мене, и Савелича; а конете вжрвѣха полегка, но скоро са запрѣха.